

σιν ἐν αὐτῷ καὶ ἐξίγοντας πολὺ τὸ χρήσιμον διὰ τὰς σπουδὰς των. »

Τ' ἀνωτέρω μετεφράσαμεν ἐκ τοῦ ἐν Τριετίᾳ ἐκδομένου περιοδικοῦ συγγράμματος, τοῦ ἐπιγραφομένου Ἀναγνώσματα Οἰκογενεῖας (Lecture di famiglia), ὅν φυλλάδ. τοῦ 4ου τόμ. τοῦ παρόντος ἔτους. Ἴσως δὲ εἶναι δυνατόν καὶ οἱ ἡμέτεροι Αἰγαιοπελαγίται νέοι, οἱ εὐμοιρήσαντες παιδείας τινός, μιμούμενοι τὸν Γερμανὸν Χόφφ νὰ ἐγκύπτωσιν εἰς ὁμοίας μελέτας ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ νήσῳ ἑκαστος, ἐνθα καὶ ἔγγραφα οἰκογενειῶν παλαιά, ὡς ἀκούομεν, σώζονται, καὶ τῶν ἐπιγραφῶν καὶ παραδόσεις στοματικαί, ἐξ ὧν πάντων συγκροτεῖται ἡ ὕλη τῆς ιστορίας (*). Βέβαια δι' ἐργασίας πολλῶν θέλει καταστή ποτε δυνατὴ ἡ παρ' ἀνδρός Ἑλλήνος συγγραφὴ ιστορίας ὅλων τῶν Ἑλληνικῶν λαῶν καὶ χωρῶν, ἀκριβοῦς ἅμα καὶ περιληπτικῆς, ἥτις νὰ κρατῶν καὶ τὸ ἐθνικὸν ἡμῶν φρόνημα, ἀροῦ μᾶς διδάξῃ, πῶς οἱ πατέρες ἡμῶν παλυχρόνιον καὶ ποικίλην δουλείαν ὑποστάντες, διέσωσαν ὅμως ἡμῖν διὰ τῆς καρτερίας καὶ τῆς φρονήσεώς των τὴν ἐθνικὴν ὑπαρξίν ὅσον εἶναι τε ἀλώβητον.

Κ.

ΤΑ ΠΕΡΙΛΗΠΤΑ.

(Συνέχεια. Ἰδε φυλλάδ. ΡΑΖ').

— ο —

Ἀκούσαντες τὰς φωνὰς τοῦ δουκὸς ἦλθον πολλοὶ καὶ ἀνεσθήκωσαν τὸν Φρεδερίκον ὅστις ἀνένηψε ταχέως.

— Φίλε μου, ἐπανελάθεν ὁ δούξ, τὴν δὲν θὰ χωρισθῇς πλέον ἀπὸ ἐμέ. Ἡ τελευταία αὐτῇ δουλκματία μὲ ἐπεισεν εἶπερ ποτὲ διὰ τὴν ἀφοσίωσιν καὶ τὴν ἀγάπην σου· ἀλλὰ πρέπει ν' ἀρῇ τὸν τόπον τοῦτον ὁ ὁποῖος ἀνακαλεῖ εἰς τὴν μνήμην μου λυπηρὰ πράγματα. Ὑγίαινε, φίλε μου, καὶ μὴ λησμονῆς ὅτι ἔχω ἀνάγκην νὰ σὲ ἶδω αὖριον.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀνεχώρησεν. Ἐνῷ δὲ διεμβύονετο πρὸς τὸν θάλαμον τοῦ ἀπῆντησε τὸν Λουπεστέιν.

— Ὑψηλότετε, εἶπεν ὁ ἰδιώτερος γραμματεὺς συγχωρήσατέ με-ἐὰν σὰς ἐνοχλῶ. Ἀλλ' ὁ κόμης Ῥοξενάϊμ ἐλθὼν μὲ παρεκάλεσεν ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς προσωπικῆς ἀσφαλείας σας, νὰ τὸν ἐπιτρέψετε νὰ σὰς ὁμιλήτῃ.

— Ὁ Ῥοξενάϊμ! ἐπανελάθεν ὁ δούξ, ἄς ἔλθῃ.

Καὶ ἦλθεν ἀμέσως· ἦτο δὲ κάτωχρος καὶ τεταραγμένος, καὶ ἐράτει φάκελλον ὀγκώδῃ εἰς χεῖρας.

— Ὑψηλότετε, εἶπε μὲ φωνὴν τρέμουσαν, ἐλπίζω ὅτι ἡ ἀνεξάντλητος ἀγαθότης σας δὲν θὰ συγχωρήσῃ τὴν τόλμην μου. . . Ἀλλὰ τρέμω συλλογίζομενος ὅτι μέγα δυστύχημα ἐνδέχεται νὰ συμβῇ, καὶ ὅτι νέος τις ἀθῶος, ὁ Φρεδερίκος Νέυδεργ, . .

— Καὶ τί φοβεῖσθε διὰ τὸν Νέυδεργ;

(*) ΣΗΜ. ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ. Ὁ ἀκάματος ἡμῶν συνεργάτης Κ. Ἰ. Δε-Κιγάλλας, ἐπεμψεν ἤδη ἡμῖν ἐκ Θέρρας διατριβὴν πραγματευομένην περὶ οἰκισμῶν Θηραϊκῶν. Ὑπόσχεται δὲ νὰ ἐξακολουθήσῃ μετὰ πλείστης ἐπιστασίας τὰς ἐρεῖδας αὐτοῦ.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! ἀνεφώνησεν ὁ κόμης. Τὸ ὄρος σας, ὕψηλότετε, μὲ καθυστάχασεν. Ἡ ταχεῖα ἐπιστροφή σας, ἡ ἀσυνήθης κίνησις τὴν ὁποίαν ἶδα εἰς τὸ παλάτιον, μ' ἐφόβισαν ὅτι ὁ γενναῖος ἐκεῖνος νέος ἔπεσεν εἰς παγίδα.

— Ὅχι, ὄχι, ἔσο ἡσυχος. Ἐγνώρισα πόσον ὁ Κ. Νέυδεργ εἶναι ἀφωσιωμένος εἰς ἐμὲ, καὶ τὸτον τὴν τιμῶ, ὥστε σὰς εὐχαριστῶ, Κ. κόμης, διὰ τὴν ἀγάπην τὴν ὁποίαν δεικνύετε δι' αὐτόν. Τοῦτο αὐξάνει τὴν πρὸς ὑμᾶς ὑπόληψίν μου.

— Μὲγα εὐτύχημα δι' ἐμὲ, ὕψηλότετε, ἂν εἴμαι ἄξιός αὐτῆς. Σὰς εὐγνωμονῶ λοιπὸν ἀπὸ καρδίας. Ἀροῦ μὲ καθησυχάσατε, ὕψηλότετε, ἐπιτρέψατέ με νὰ ἀναχωρήσω. . .

— Πῶς, Κ. κόμης, κατ' ἀρχὰς ἐξεφράσατε φόβους διὰ τὴν ἀσφάλειάν μου, ὁμιλήσατε δι' ἐνέδρας. Τί τρέχει, τί εἶναι τὰ ἔγγραφα τὰ ὁποῖα κρατεῖτε;

— Τὰ ἔγγραφα αὐτά, ὕψηλότετε, θὰ ἐχρυσίμωσαν εἰς δικαιοδοσίαν τοῦ Κ. Νέυδεργ καὶ ἀποδόλωσιν τῶν ἐχθρῶν του. . . Ἀλλὰ τώρα. . .

— Ἀδιάφορον! ἀκόμη περισσότερον εἶναι ἀνάγκη νὰ τὰ ἶδω.

— Ὑψηλότετε!

— Ἡ ἀρνήσις σας, Κ. κόμης, μὲ φαίνεται παράδοξος. Δότε με τὰ ἔγγραφα ταῦτα.

— Ὑπακούω. . . Ἰδοῦ. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἀνέκουν εἰς ἐμὲ, σὰς παρακαλῶ νὰ ἐνθυμηθῇτε ὅτι ὑπακούων εἰς τὰς διαταγὰς σας, σὰς τὰ παραδίδω. Ἀν λάβετε ἀνάγκην καὶ ἄλλων πληροφοριῶν, ὁ Κ. Νέυδεργ ἡμπορεῖ νὰ σὰς τὰς δώσῃ.

— Φθάνει, Κ. κόμης. Βεβαιώητε ὅτι δὲν θὰ λησμονήσω τίποτε ἀπὸ τὰ διατρέξαντα. . . καὶ σὰς ἐπαναλέγω ὅτι σὰς εἶμαι εὐγνωμων διὰ τὴν προθυμίαν μὲ τὴν ὁποίαν ἐσπεύσατε νὰ μὲ συνδράμειτε εἰς περίστασιν τόσῳ δύσκολον. Σὰς βλέπω σκαμνίσας εἰς τὴν αὐλήν, καὶ διὰ τοῦτο σὰς εὐχαριστῶ ἔτι μᾶλλον ὡς ἐνδιαφερόμενον δι' ἄνθρωπον τόσῳ ἀγαπῶντα τὴν εὐτυχίαν μου.

— Ἡ ὕψηλότης σας θὰ ἐνθυμῇται τὰ δυστυχῆ αἰτία δι' ἃ ἀπεσύρθη ἀπὸ τὴν αὐλήν, εἶπε κλινὰς τὴν κεφαλὴν ὁ Κ. Ῥοξενάϊμ· ἀλλὰ δὲν ἄλλοίωσαν πῶς καὶ τὴν πρὸς τὸν ἡγεμόνα μου ἀφοσίωσιν μου. Μόνον ἡ περίστασις ἔλειπε διὰ νὰ τὴν δείξω.

— Λοιπὸν, Κ. κόμης, εἶπεν ὁ δούξ μετιδιών, ἐλπίζω ὅτι θὰ ἦμεθα εἰς τὸ εἶς εὐτυχέστεροι, ὕψαινετε.

Καὶ αὐτὸς μὲν ἀπεχειρέτισε τὸν κόμητα εὐγενῶς, οὗτος δὲ ἀνεχώρησε χαίρων.

Γ.

Ἐν τοσούτῳ ὁ Γροσσενστέιν, καλῆς μινος ἐντὸς τοῦ κοιτῶνάς του, διετέλει ὅλως ἀνήσυχος, καὶ ὠμοίως θηρίον ἄγριον, κεκλεισμένον ἐντὸς κλωβοῦ. Τέλος πάντων ἠνοήχθη ἡ θύρα του, καὶ παρουσιάσθη ὁ φράνς. Τὸ ἡλλοιωμένον πρόσωπον τοῦ ὑπνρέτου ἐφάνη παραδόξως εἰς τὸν βαρόνον ὡς αἰσιὸς τις αἰώνος, καὶ προχωρήσας μετὰ σπουδῆς πρὸς αὐτόν,

— Τί τρέχει; ἠρώτησε.

— Βόμβα, ἐξοχώτατε! ἀπεκρίθη ἐκεῖνος τρέμων. Βόμβα ἀπροσδόκητος καὶ καταστρεπτικὴ ὁ δούξ ἦλθεν αἰφνης τὰ μετάνυκτα, ἐνῶ τὸν ἐνομιζάμεν μακρὰν, καταγινόμενον εἰς τὸ κυνήγιον. . . . Καὶ μπουμ! ἐμβσίει εἰς τὸν κοιτῶνά μας χωρὶς νὰ εἰπῇ λέξιν, καὶ μᾶς εὕρισκε εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Κ. Νεύδεργ!

— Θυμάσια! ἀνέκραξε περιχαρῶς ὁ Γροσενστέιν.

— Πῶς θυμάσια! ἐπανέλαβεν ὁ Φράνς ὅπως ἐκπληκτος. Ἐξ ἐναντίας τὸ πρᾶγμα δὲν ἐφάνη διόλου νόστιμον εἰς τὴν ὑψηλότητά του· διότι μᾶς ἐδίδωκε, μᾶς ἐκλείσε μέσα εἰς ἄμαξάν, καὶ μᾶς ἐξάπείστειλεν εἰς Ροζάιμ, ὅπου, φυλακισμένοι ἐπιμελῶς, θὰ ἀνακαλωμέν εἰς τὴν μνήμην μας τὰς γλυκεῖας στιγμὰς τῆς τελευταίας μας συναντεύσεως.

— Εἰς Ροζάιμ! ἔλα δά. . . . καὶ πάλιν καλῶ. Ἡ κατοικίᾳ εἶναι ἀξιολόγος. . . . Καὶ ὁ Ἀδωνίς; ὁ ἰωραῖος Φρεδερίκος;

— Ἰ! αὐτὸς, ἡ ἱστορία του εἶναι μυθώδης! ὑπερβαίνει πᾶν ἄκουσμα.

— Τί;

— Ἡ ὑψηλότης του τὸν ἐνηγαλίσθη, καὶ τὸν ὠνόμασε φίλον, καὶ μάλιστα φίλτατον φίλον! . . . Ἄν τὸν ἔλεγε φίλον τῆς οἰκογενείας, βέβαιον, τοῦτο εἶναι γνωστόν. Καὶ ἐπειδὴ ὁ νέος, παραχθὲς εἰς ἄκρον, ἐλειποθύμησε, παρ' ὀλίγον νὰ πάθῃ τὰ ἴδια καὶ ὁ δούξ. Ἐφώναζεν, ἐθύμονεν ἔρεσαν μυρωδιαῖς, ξόδια. Ἐνόμισα ὅτι θὰ κρημνίσῃ τὸ παλάτιον. Τέλος πάντων, χάρις τῷ Θεῷ, ὁ ἐπιστήθιος ἤνοιξε τὰ ὀμμάτιά του, καὶ τότε μόνον ἀεχώρησεν εὐχριστημένος ὁ δούξ.

Ὁ βαρόνος ἤκουσε τὴν διήγησιν ταύτην ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ στόμα ἀνοικτὰ, καὶ ὡς ἀπολελιθωμένος.

— Φράνς, ἀνέκραξεν ἐπὶ τέλους, τραυλιζῶν καὶ τρέμων σπασμωδῶς, εἶσαι τρελός;

— Ἐξ ἐναντίας γνωστικώτατος, ἐξοχώτατε ὁ μολογῶ ὅμως ὅτι δὲν λείπει πολὺ διὰ νὰ τρελαθῶ· φαίνεται ὅτι εἶναι ἀσθένεια τῆς οἰκογενείας.

— Λέγε, λέγε. . . . Καὶ ὁ Νεύδεργ;

— Τὸν Νεύδεργ ἐσυγχάρη, εὐχαρίστησε καὶ ἐτίμησεν ἡ ὑψηλότης του. Μετὰ ταῦτα ἀνέστη εἰς τὴν ἄμαξάν του, καὶ τὴν ὥραν θὰ εἶναι εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ὁ Γροσενστέιν ἀφῆκε μυχθημόν, ἀνεπήδησε καὶ ἀνέπεσεν ἐκ νέου εἰς τὸ θρανιον του. Ἐπειτα δὲ ἀνκηκωθεὶς ὅπως ἀγριωπὸς ἀνέκραξεν· εἶναι ἀδύνατον.

— Ὅχι ἀδύνατον, ἀλλ' ἀπίστευτον, εἶπεν ἀταράχως ὁ Φράνς, καὶ ὅμως συνέφη, διότι τὰ ἴδια καὶ τὰ ἡ-οῦσα ὅλα. Τὸ κατ' ἐμὲ, δι' ἐνὸς μόνου τρόπου ἐξηγῶ τὴν ἱστορίαν αὐτήν· ὁ νέος μας εἶναι μάγος, καὶ ἔχει περίεπτον τὸ ὅποιον βιάζει τὸν δούκα νὰ πιστεῦν ὅ,τι ἐκεῖνος θέλει.

Ὁ δὲ Γροσενστέιν, στηρίζας τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν χειρῶν του, ἐψιθύριζε.

— Νὰ διαφύγῃ τοιοῦτον κίνδυνον! ἄρα ὅλα εἶναι δυνατὰ τοῦ λοιποῦ εἰς αὐτόν. Ὅλα τὰ συντρίβει, τὰ ἐξοντόνει. Χίῃς κατέστρεψε τὸν Λουδόλφον,

σήμερον τὴν Ἀμαλίαν· αὐρίον. . . . Ἄ! ἂν περιμένω, τὴν αὐρίον, εἶμαι χαμένος! . . . Ἀλλὰ τί νὰ κάμω; νὰ τὸν κολακεύσω; νὰ τὸν προτείνω νὰ μοιράσωμεν; . . . Καὶ τί; αὐτὸς εἶναι ἀπόλυτος κύριος, καὶ θὰ γελάσῃ διὰ τὴν προσφορὰν μου. . . . Ἀλλ' ἔστω! ἐπειδὴ ἤρχισε τὸ παιγνίδιον, ἄς παίζωμεν.

Καὶ ὑψώσας τὴν κεφαλὴν,

— Φράνς, ἠρώτησεν, εἶσαι βέβαιος ὅτι ὁ Κ. Νεύδεργ ὑπῆγεν εἰς τὴν οἰκίαν του;

— Μάλιστα, ἐξοχώτατε, εἶμαι βέβαιος ὡς περὶ ἐμοῦ αὐτοῦ, ἂν καὶ, τῇ ἀληθείᾳ, δὲν εἶμαι βέβαιος ἂν ὑπάρχω μετὰ τὰ ὅσα ἶδα.

Ὁ δὲ Γροσενστέιν καλῆτας παρὰ τράπεζαν ἔγραψε, καὶ μετὰ ταῦτα εἶπε πρὸς τὸν Φράνς.

— Ἰπαγε νὰ εὗρῃς τὸν Νείππεργ. . . . καὶ εἰπέ τον νὰ πάρῃ ὄχημα μὲ τὰ οἰκίσματα τοῦ δονικὸς, καὶ δέκα ἀνθρώπους πιστοὺς, ἐφίππους καὶ πεζοὺς.

Καὶ σιωπῆσας μικρὸν διὰ νὰ σφραγίσῃ τὸ ἔγγραφον, ἐπανέλαβεν.

— Ἴδου ἐνταλμα φυλακίσεως διὰ τὸν Νεύδεργ. Πρέπει νὰ ἐνεργήῃ χωρὶς θόρυβον καὶ ταραχὴν. Νὰ τὸν φέρετε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Νυδόρφ. . . . ἡ-οῦσε; καὶ νὰ τὸν φυλάξετε ἕως τοῦ ἔλθω. Θὰ δώσω 5000 φλωρία εἰς σέ, καὶ 5000 εἰς τὸν Νείππεργ ἂν μὲ τελειώσῃτε τὴν ὑπόθεσιν μὲ ταχύτητα καὶ μὲ ἐπιτηδεύτητα.

— Ἀρκ' ἔ, ἐξοχώτατε· ἐκέρδησα τὰς 5000.

— Νὰ ἔλθῃς νὰ μὲ πληροφορήσῃς τί ἀπέγινε.

— Μάλιστα, ἐξοχώτατε.

Καὶ ἀνεχώρησεν ἑκδρομῶς.

Ὁ Γροσενστέιν ἐκάθησεν ἐτι ὀλίγον σκεπτόμενος. Αὐτὴ εἶναι, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ἡ τελευταία ἀγκυρα τῆς σωτηρίας μου. Ὅταν τὸν συλλάβω, θὰ τὸν ὑποχρεώσω νὰ μὲ δώσῃ ὅ,τι ἔχει ἀναφερόμενον εἰς ἐμὲ, διὰ νὰ ἐξαγοράσῃ τὴν ζωὴν του. . . . Ἐπειτα. . . . ἦτοχος ὡς πρὸς τὸ παρελθόν. . . . ναί. . . . θὰ ἴδωμεν.

Ἐνῶ δὲ ἀνεπόλει τοιαῦτα ἀπαίσια ὁ Γροσενστέιν, ὁ Φρεδερίκος ἐπανελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν του ἀνεπαύθη μετὰ τὴν πόσῃν ταραχὴν. Περὶ δὲ τὴν αὐγὴν, ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἶδε παρὰ τὴν κλίνην του τὸν ἀγνωστον, ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἀπῆντησεν ἄλλοτε εἰς τὸ καφενεῖον. Ἀντακινήσας δὲ ὅπως, ἀνιεπλώθη ἐκθαμβῶς καὶ μετὰ τινος τρόμου. Ὁ δὲ ἀγνωστος μειδιάσας εἶπε.

— Μὲ γνωρίζεις, Φρεδερίκε, καὶ ὡς βλέπω δὲν ἐπερίμενες τὴν ἐπισκεψίν μου. Ἀλλ' ἀρίνω τὰ προαιμια, διότι πολῦτιμος εἶναι ἡ ὥρα ὁ δούξ θὰ σέ προσκαλέσῃ πιθανῶς μετ' ὀλίγον, καὶ ἔχω πολλὰς παρηγγελίας νὰ σέ δώσω.

— Ἐγὼ πρῶτος θὰ τὰς εἴ-ήτουν, ἀπεκρίθη μετὰ σπουδῆς ὁ Νεύδεργ. Τὰ συμβεβηκότα τῶν ὁποίων ἐγὼ ἤμην ὁ αἴτιος καὶ ὁ μάρτυς, μὲ φαίνονται τισὶ παράδοξοι, τὸσον ὀλίγον ἐννοῶ τὰ μέσα τὰ ἑποῖα μετεχειρίσθης, ὥστε ἡ μυστηριώδης αὐτὴ ἐπιρροή μὲ. . . .

(Ἐπεται τὸ τέλος.)